

gelsesmaade, som finder Sted ved Vortfæstning med en høj Indfæstning eller, hvad der i mine Tanker bliver tilnærmelsesvis det Samme, ved Vortforpagtning af 50 Aar med en Jordbets betaling af undertiden det Halve af Etendoms mens Værdi. Jeg kan ikke Andet end ønske, at denne efter min Betragtning mindre heldige Benyttelse af den Forpagtningsfrihed, som er givet ved Forordningen af 17de Juni 1792, kunde bortfalde.

J. Andersen: Jeg kunders onfsked at høre den høitærede Indenrigsministers Udtalelse om, hvorvidt han vilde være villig til at lade Loven blive meget lille, saaledes nemlig, at den kun kom til at indeholde Ordene i § 1 indtil det første Comma og saa Ordene, op høves i Slutningen af Paragraphen medens § 2 gik reent ud.

Steen: Det glæder mig overordentlig at være i saamegen Overensstemmelse med den ærede Indenrigsminister. Siden Herseende, hvor der var nogen forskellig Odfattelse tilstede, maa jeg dog fastholde min Mening, at naar Recognitionen bliver bestemt billigt og moderat, og der bliver taget Hensyn til, at man derved ikke tillige berøver Brugeren Midlerne til en fornuftig Drift af hans Jord, kan et saadant Forhold have overordentlig mange Fordele for Brugeren og vil i mange Tilfælde blive foretrukket. Den ærede Minister ytrede, at det dog var den forfælske i vor Stilling til denne Sag, den nemlig, at det var ham mere magtpaaliggende at see Sagen fremmet, end det var mig. Jeg troer nu, det er temmelig ufrugtbart at drøfte dette Spørgsmaal, som Sagen nu ligger for, da vi rimeligvis ikke ville faae Leilighed til praktisk at lægge vor Interesse for den for Dagen, men jeg troer dog ikke, den ærede Minister har noget Middel til at kunne bedømme min Interesse for Sagen.

Indenrigsministeren: Det forekommer mig, at jeg allerede ved det jeg udtalte forrige Gang, jeg havde Ordet, har besvaret det Spørgsmaal, som det ærede Medlem ligeoverfor (S. Andersen) rettede til mig. Det

forekommer mig, at det maatte fremgaa tydeligt nok af, hvad jeg udtalte, at jeg ikke anseer den Overdragelsesmaade af Jorden som fæstet ved Vortfæstning, forsi at være heldigt og det vilde jeg blibe den næsteste Overdragelsesmaade af Fæstegaarde, som blev tilbage, der som Lovforslaget iffulde affattes saaledes, som det ærede Medlem meente. Jeg maa for mit Vedkommende formere, at Vedtagelsen af det Lovforslag paa halvanden Time af det Indhold, som det ærede Medlem krævede, faktisk vilde blive det Samme som et Par Bud om, at Fæstegaardene skulle sælges, thi jeg troer, Virkeligheden ikke, at der vil længe endnu vil findes. Mænd som det Gælder, som ville være villige til at bortfæste Fæstegaarde under de Villkaar, som Lovens 1de Februar 1860 har foreskrevet. Et saadant Forslag vilde jeg udtale for mit Vedkommende ikke kunne gaad til paa, videt jeg, naar det virkelig var Tanken, at Overdragelsen af Fæstegaarde til Andret ikke mere iffulde findes Sted, idet i Sald angattet forlange, at dette Forslag kom til at foreligge med Leine og Klare Ord. Saa i Tilfælde, afgår jeg udbragt holdet min bestente Mening om dette Spørgsmaal tilbage. Naar jeg for tillod mig at udtale en Formodning om, at det ærede Medlem for det Ræds (Steen) ikke i samme Grad som jeg satte Pris paa at see Lovforslaget bragt tilende i denne Samling, saa kan jeg ganske vist ikke anføre noget Postulat til Støtte derfor, men det forekommer mig, at naar man indleder og afslutter sine Udtalelser om et Lovforslag med den Betragtning, at det dog ikke kan blive færdigt i denne Samling, saa ligger det indirekte, at man ikke sætter nogen særdeles Pris derpaa, thi man har jo mange Gange seet, at det, som man fra alle Sider sætter særdeles Pris paa, kan det ogsaa lykkes at faae igjennem, den forholdsvis meget kort Tid.

Lehmann: Det er mig meget høert at have hørt, at man fra modsatte Sider synes at være temmelig enig om, at nærværende Lovforslag, saaledes som det nu foreligger, er ubrugeligt, thi den Odfattelse af samme, som jeg har kunnet tilegne mig, er, at det baade